

Arrest

nr. 116 849 van 14 januari 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 30 augustus 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013 en *'het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 06.08. 2013'*.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 oktober 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 november 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. GIERAERTS en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 april 2012 het Rijk binnen en diende op 10 april 2012 een asielaanvraag in. Op 31 juli 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Op 6 augustus 2013 nam de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13^{quinquies}). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissingen.

1.2. De bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en Pashtoun van origine te zijn. U bent geboren in 1994 in het dorp Charbagh-e-Safa in het district Surkhrod van de provincie Nangarhar. U bent tot de

vijfde klas naar school gegaan in uw dorp Charbagh-e-Safa. Daarna ging u tot de zevende klas naar het Nangarhar-lyceum in Jalalabad. Het jaar voor uw vertrek begon u te werken als huishoudhulp in het huis van een commandant, genaamd B.. U combineerde dit werk met uw studie in Jalalabad. Uw broer, T., werkte op dat ogenblik reeds als chauffeur van commandant B.. De commandant werkte bij de internationale beveiligingsfirma "Supreme Group" en was verantwoordelijk voor de beveiliging van Amerikaanse konvoien die van Pakistan via Torkham naar Kabul gaan. Op een dag kwam er bij u thuis een man langs. Hij nam samen met u plaats in de gastenkamer en vroeg u of u niet moest werken die dag. Hij wist veel over uw familie. Hij zei u dat u en uw broer moesten stoppen met werken voor de ongelovigen. Hij gaf u een dreigbrief en zei dat u deze brief aan uw broer moest geven. Hij toonde zijn wapen en zei dat hij u onmiddellijk kon vermoorden maar dat hij dit niet wou. Uw vader waarschuwde uw broer telefonisch. Drie dagen later kwam uw broer naar huis. Hij las de dreigbrief, maar gooide hem weg. Hij besloot zijn werk verder te zetten. In juni 2011 werd uw broer, samen met commandant B., ontvoerd door de Taliban in de provincie Maidan Wardak. Jullie vernamen dit van de familie van de commandant. De Taliban vroeg 200.000 dollar losgeld, samen met twintig wapens. De vader van de commandant stuurde 100.000 dollar naar de Taliban. Op 26 juni 2011 werden uw broer en commandant B. vermoord door de Taliban. De lijken van uw broer en de commandant werden met een vliegtuig van de VN naar Kabul gebracht. Vanuit Kabul werden de ze per auto naar een ziekenhuis in Jalalabad overgebracht. U en uw familie hebben vervolgens het lijk van uw broer naar huis gebracht en begraven. Een week later besloten uw ouders dat het beter was dat u ook Afghanistan verliet. Uw vader contacteerde een smokkelaar en regelde uw vlucht. U reisde een negental maanden via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk vooraleer u in België aankwam waar u een asielaanvraag indiende op 10 april 2012. Na uw vlucht is uw vader verdwenen. De rest van uw familie werd door een vriend van uw broer naar Kabul gebracht waar ze enkele dagen bleven. Daarna gingen ze naar Jalalabad. Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw Afghaans identiteitsbewijs (taskara), de taskara van uw vader, de dreigbrief van de Taliban en een brief van het hospitaal waar het lijk van uw broer werd bewaard.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen in het administratieve dossier kan ten aanzien van u niet worden besloten tot het bestaan van een vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat uit een onderzoek van de documentatie- en researchdienst van het CGVS (CEDOCA), dat gebaseerd is op diverse, objectieve en betrouwbare bronnen en waarvan het volledige resultaat in bijlage bij het administratieve dossier werd gevoegd, blijkt dat niet de minste informatie werd teruggevonden over de door u genoemde en bedoelde commandant B., die werkte bij de internationale veiligheidsfirma "Supreme Group" noch over de door u aangehaalde ontvoering en moord op die commandant en zijn chauffeur M. T. W.; uw broer. Volgens uw eigen verklaringen zouden er na de ontvoering van de commandant nochtans veel belangrijke personen zijn bijeengekomen in zijn huis en zou iedereen, met name de regering, de politie en het hoofd van de veiligheid in de provincie Nangarhar, Alisha Paktiawal op de hoogte zijn van de moord op de commandant en uw broer. De lijken van de commandant en uw broer zouden zelfs met een vliegtuig van de Verenigde Naties zijn overgevlogen naar Kabul (Gehoorverslag CGVS, p. 15). Het feit dat er niet de minste informatie werd teruggevonden over dit volgens u toch belangrijk regionaal incident, waarin zelfs de VN tussenkwam, doet volledig afbreuk aan de geloofwaardigheid ervan.

Voorts dient te worden vastgesteld dat een aantal van uw beweringen weinig overtuigend zijn. Zo is het vreemd dat uw broer geen belang hechtte aan de dreigbrief en gewoon zijn werk verderzette. Dit is des de vreemder daar hij blijkbaar over een alternatief beschikte; hij was vroeger chauffeur tussen Nangarhar en Kabul en uw moeder stelde voor om dit werk weer op te vatten (Gehoorverslag CGVS, p. 14). Tot slot is het bevreemdend dat u, nadat uw broer was gestorven niet onmiddellijk gevlucht bent maar gewoon zijn begrafenisceremonie bijwoonde en zelfs nog gedurende een week thuis verbleef. Nochtans zou ook u in dezelfde dreigbrief bedreigd zijn door de Taliban (Gehoorverslag CGVS, p. 16).

Omwille van bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof aan uw asielaanvraag zodat u ter zake noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Daarnaast kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio

Wat betreft uw herkomst uit het dorp Charbagh-e-Safa, gelegen het district Surkhrod van de provincie Nangarhar dient te worden gesteld dat dit op zich niet volstaat om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. U heeft immers geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u zich niet elders in uw land van herkomst zou kunnen vestigen om de algemene situatie in Surkhrod te ontlopen.

Er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat u zich in de hoofdstad Kabul kan vestigen. Volgens het UNHCR vervalt immers voor alleenstaande mannen de nood aan traditionele beschermingsmechanismen (familie-, clan- en stamverbanden) indien zij zich kunnen vestigen in stedelijke gebieden die onder regeringscontrole staan en over voldoende infrastructuur beschikken (Eligibility Guidelines UNHCR). U bent een gezonde, alleenstaande man. Bovendien bent u zeven jaar naar school geweest, spreekt u de twee landstalen, Dari en Pashtou en heeft u notie van het Engels (Gehoorverslag CGVS, p. 4). Dit zal de integratie in de hoofdstad vergemakkelijken. Deze talenkennis is een extra troef op de arbeidsmarkt. Overigens kan worden opgemerkt dat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat uw vader 13.000 dollar aan een smokkelaar betaalde (Verslag DVZ, nr. 34). U bent blijkbaar ook voldoende zelfstandig en initiatiefrijk om naar Europa te reizen en u in een vreemde gemeenschap te vestigen, waarmee u aantoont dat het voor u niet onmogelijk of onredelijk is om u te vestigen in één van dergelijke stedelijke gebieden. Gevraagd naar eventuele bezwaren tegen een verblijf in Kabul, verwees u naar de problemen die u in uw regio van herkomst kende en naar de moord op uw broer (Gehoorverslag CGVS, p. 17). Aangezien er geen geloof kan worden gehecht aan deze elementen kan er ook niet worden gesteld dat zij een ernstig bezwaar tegen een hervestiging in Kabul zouden uitmaken. Gelet op voorgaande vaststellingen moet u redelijkerwijs in staat zijn om in Kabul een nieuw leven te beginnen. Wat betreft de veiligheidssituatie in Kabul, dient verwezen te worden naar onderstaande appreciatie.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 17 december 2010 in rekening genomen. UNHCR oordeelt dat in het licht van de verslechterde veiligheidssituatie in bepaalde delen van Afghanistan en de toename van het aantal burgerslachtoffers, de situatie in de provincies Helmand, Kandahar, Kunar en delen van Ghazni en Khost gekenmerkt wordt als een situatie van veralgemeend geweld. Volgens UNHCR hebben Afgaanse asielzoekers uit deze regio's mogelijk nood aan internationale bescherming.

Bijkomend en rekening houdend met het volatiele karakter van het gewapend conflict, dienen de asielaanvragen van Afghanen die claimen andere regio's te zijn ontvlucht omwille van het veralgemeend geweld, elk nauwgezet onderzocht te worden in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de vroegere verblijfplaats. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden.

Hierbij dient opgemerkt dat UNHCR in de stad Kabul aanwezig is en dat bijgevolg mag verwacht worden dat UNHCR de veiligheidssituatie in Kabul goed kan inschatten. In casu wordt vastgesteld dat UNHCR niet oproept tot het bieden van complementaire vormen van bescherming aan Afghanen in Kabul en dat UNHCR meewerkt aan terugkeerprogramma's.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA blijkt dat er in de hoofdstad Kabul "complexe, high-profile" aanslagen voorkomen doch geen "open combat" wordt gevoerd. Vanaf 2010 stelde ANSO (Afghan NGO Safety Office) dat er een afname was van het geweld in de stad. De veiligheid in de stad gaat er de laatste jaren jaar na jaar op vooruit (zie aan het administratief dossier toegevoegde Subject Related Briefings "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Beschrijving van het conflict" van 22 maart 2013 en "Afghanistan – Veiligheidssituatie Afghanistan: Regionale Analyse" van 21 maart 2013). De stad kende in de onderzochte periode een aantal aanslagen, die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afgaanse autoriteiten worden gevisieerd. De gewone Afgaanse burgers worden bij deze aanvallen niet gevisieerd. Het geweld is dus voor het overgrote deel gericht op deze specifieke doelwitten en is dus niet gericht op de gewone Afgaanse burgers. Het aantal burgerslachtoffers in Kabul ligt bijzonder laag gezien de Taliban in de eerste plaats de Afgaanse overheid en de internationale aanwezigheid viseert.

Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend van aard en is eerder gelokaliseerd; de impact ervan op het leven van de gewone Afgaanse burger is eerder beperkt. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader

van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. De taskara van u en uw vader bevatten louter gegevens betreffende uw identiteit en herkomst, die in deze beslissing niet ter discussie staan. Wat betreft de dreigbrief van de Taliban en de brief uitgaande van het hospitaal van Jalalabad, dient voorts nog te worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt (in bijlage toegevoegd aan uw dossier) blijkt dat in Afghanistan en zelfs daarbuiten zeer gemakkelijk op niet-reguliere wijze, via corruptie en vervalsers, Afghaanse 'officiële' documenten kunnen verkregen worden. Veel Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Documenten uit niet-officiële bronnen, zoals dreigbrieven, zijn om voor de hand liggende redenen nog gemakkelijker te vervalsen dan "officiële" stukken. Dergelijke documenten zijn dan ook enkel bewijskrachtig indien ze ondersteund worden door geloofwaardige verklaringen, wat in casu niet het geval is.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2.1. De bestreden beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding luidt als volgt:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN - ASIELZOEKER

In uitvoering van artikel 75, § 2 / artikel 81 en artikel 75, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, vervangen bij het koninklijk besluit van 19 mei 1993 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan

de persoon die verklaart te heten W. M. geboren te Charbagh-i-safa, op (in) 01.01.1994 en van nationaliteit te zijn : Afghanistan

het bevel gegeven het grondgebied te verlaten.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 31/07/2013 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen

Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze v/et vereiste documenten, Inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.

Brussel, 06.08.2013

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie"

1.3. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een "krantenartikel dd. 30.06.2013 omtrent ontvoering en moord van de commandant en T. en ANSO quarterly data report, juli 2011".

Verzoeker bezorgt per aangetekend schrijven van 15 november 2013 de volgende documenten: een "antwoordnota, als antwoord op de Nota van het CGVS" en "5 bijkomende stukken: Uittreksel lijst tolken balie Hasselt, te vinden op het private luik van de website van de balie van Hasselt, E-mail tolk H. S. W. + Voor eensluidend verklaarde vertaling van het krantenartikel, Attest VDAB d.d. 25.10.2013, UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan, Artikel - Afghan conflict takes increasing toll on civilians in first half of 2013 - UN report".

Ter terechtzitting legt verzoeker een origineel krantenartikel neer.

Verweerder bezorgt per drager op 14 november 2013 het document "COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad" van 5 september 2013.

2. Nopens de ontvankelijkheid

2.1. In het belang van een goede rechtsbedeling moet diegene die een beroep doet op de rechter, voor elke vordering, een afzonderlijke procedure starten om de duidelijkheid van het juridische debat te waarborgen, alsook een snelle en adequate behandeling van de zaak.

Meerdere vorderingen zijn derhalve slechts onder de vorm van één enkel verzoekschrift ontvankelijk indien de doelstelling ervan de goede rechtsbedeling is, meer in het bijzonder indien deze vorderingen dermate samenhangend zijn, wat hun voorwerpen of hun grondslag betreft, dat het kennelijk lijkt dat de gedane vaststellingen of de genomen beslissingen ten aanzien van één van deze vorderingen een weerslag zullen hebben op het resultaat van de andere vorderingen.

Indien meervoudige vorderingen niet voldoende samenhangend zijn in de zin zoals hierboven beschreven, zal enkel de belangrijkste of, bij gelijk belang, de eerste in het verzoekschrift genoemde, worden beschouwd als regelmatig ingediend (RvS 12 september 2005, nr. 148.753; RvS 21 oktober 2005, nr. 150.507; RvS 22 mei 2006, nr. 159.064).

2.2. *In casu* richt de verzoekende partij haar beroep tegen twee verschillende administratieve beslissingen: een beslissing van “*weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus*” genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, en een “*bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker*” (bijlage 13*quinquies*), afgeleverd door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

De kwestie is derhalve te bepalen of het belang van een goede rechtsbedeling vereist, en *a fortiori* toelaat, dat deze twee beroepen worden ingediend door middel van één verzoekschrift.

Hoewel er een direct verband bestaat tussen beide bestreden beslissingen, waarbij de tweede werd genomen na de eerste die zij overigens uitdrukkelijk in haar motivering vermeldt, is de Raad van oordeel dat dit verband alleen niet volstaat om aan te tonen dat de weerslag van de gedane vaststellingen of van de ten aanzien van de eerste bestreden beslissing genomen beslissingen op het resultaat van de andere, van die aard zou zijn dat het, in het belang van een goede rechtsbedeling, zou opleggen beide te behandelen in het kader van één beroep.

2.3. Enerzijds, immers, voor zover het de eerste bestreden beslissing betreft, moet het beroep worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 1, 1ste en 2de lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep in volle rechtsmacht, dat steeds van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/69 tot 39/77 van dezelfde wet, die meer bepaald een gewone procedure en een versnelde procedure regelen, desgevallend gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (inroeping van nieuwe elementen in het verzoekschrift en ter terechtzitting, verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een schriftelijk verslag en van een replieknota, verkorte behandelingstermijnen voor de prioritaire zaken, verkorte termijnen in geval van versnelde procedure).

Voor zover het de tweede bestreden beslissing betreft, moet het beroep daarentegen worden behandeld op basis van artikel 39/2, § 2 van voormelde Vreemdelingenwet. Dit annulatieberoep, dat in beginsel niet van rechtswege schorsend is, wordt geregeld door de procedureregels voorgeschreven door de artikelen 39/78 tot 39/85 van dezelfde wet, alsook door de artikelen 31 tot 50 van het Procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (PR RvV), die meer bepaald een annulatieprocedure en een procedure in administratief kort geding regelen, op hun beurt gepaard gaand met bijzondere modaliteiten en termijnen (verzendingstermijn van het administratief dossier en van de nota met opmerkingen, eventuele indiening van een synthesememorie, toepasselijke termijnen in geval van administratief kort geding, modaliteiten van voortzetting van de procedure na administratief kort geding, bijzondere procedures bepaald in het PR RvV).

Er dient te worden vastgesteld dat door de totaal verschillende aard van de geïmplementeerde contentieux en door de specifieke gevolgen, modaliteiten en termijnen die hiermee gepaard gaan, de

combinatie van deze twee procedures in één en hetzelfde beroep niet verenigbaar is met een goede rechtsbedeling, maar daarentegen de snelle instaatstelling van de dossiers, de duidelijkheid van de te voeren debatten en de behandeling van de zaken binnen de wettelijk opgelegde termijnen schaadt, aangezien de bijzonderheden die aan elk van beide procedures gekoppeld zijn, op elk moment het goede verloop van de andere procedure kunnen vertragen of zelfs hinderen.

2.4. Anderzijds biedt een dergelijke combinatie van procedures door middel van één en hetzelfde beroep geen enkel bijzonder voordeel voor de verzoekende partij, ten opzichte van de behandeling van aparte en verschillende verzoekschriften voor elk van de bestreden beslissingen.

Artikel 39/80 van voormelde wet bepaalt immers het volgende: *“Indien een beroep tot nietigverklaring van een beslissing tot toegang of tot verblijf samenhangt met een beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, heeft de behandeling van het laatstgenoemde beroep voorrang. In voorkomend geval kan de Raad evenwel in het belang van een goede rechtsbedeling beslissen dat hetzij beide beroepen samen worden behandeld en afgedaan, hetzij beslissen dat het onderzoek van het beroep tot nietigverklaring wordt opgeschort totdat een definitieve beslissing over het beroep in volle rechtsmacht is genomen.”* Met toepassing van deze bepaling zal het beroep in volle rechtsmacht in elk geval steeds bij voorrang worden behandeld en behoudt de Raad elke vrijheid om, volgens hetgeen het belang van een goede rechtsbedeling in het voorliggende geval vereist, te beslissen het onderzoek van het annulatieberoep op te schorten of dit beroep tegelijkertijd (maar niet samen) te onderzoeken.

Artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet, toepasselijk op het beroep in volle rechtsmacht, bepaalt bovendien het volgende: *“Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd.”*

Hieruit volgt dat in geval van apart ingediende verzoekschriften tegen twee beslissingen waarvan één tot het contentieux volle rechtsmacht behoort en de andere tot het annulatiecontentieux, de effectiviteit van de door de verzoekende partij ingediende beroepen en de bescherming van haar rechten tijdens de behandeling van deze beroepen, op dergelijke manier door de wet worden geregeld dat het belang van een goede rechtsbedeling niet beter zou worden gediend in geval van indiening van één verzoekschrift tegen beide bestreden beslissingen.

2.5. Gelet op voorgaande ontwikkelingen vertonen beide bestreden beslissingen geen enkel onderling verband van verknochtheid waardoor het belang van een goede rechtsbedeling zou gebieden ze voor de Raad te betwisten door middel van één verzoekschrift.

Rekening houdend met het voorrangsbeginsel van het beroep in volle rechtsmacht, vermeld in voornoemd artikel 39/80, moet de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”*, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, als de belangrijkste van beide bestreden beslissingen worden beschouwd.

Er dient derhalve te worden besloten dat het beroep slechts ontvankelijk is voor zover het de beslissing van *“weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus”* genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen betreft, en onontvankelijk moet worden verklaard voor zover het *“bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker”* (bijlage 13quinquies), uitgereikt door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, betreft.

3. Over de gegrondheid van het beroep tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 juli 2013

3.1. De Raad kan op grond van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen, hervormen, of, in bepaalde gevallen, vernietigen. Waar verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de

Vreemdelingenwet. De door verzoeker gevraagde schorsing en de aangevoerde rechtsfiguur van het “moeilijk te herstellen ernstig nadeel”, kan slechts aangevoerd worden wanneer de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen uitspraak doet overeenkomstig artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. Daar onderhavige procedure zich duidelijk situeert onder de rechtsmacht van de Raad bepaald bij artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, wordt deze rechtsfiguur dan ook niet dienstig aangevoerd.

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.3. Verzoeker beroept zich op de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verder beroept verzoeker zich op de schending van artikel 57/6/1 en 57/7 en 57/7 *ter* van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert tevens de schending aan van artikel 52 en 48/3 *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet, de schending van artikel 1 A (2) van de internationale conventie op het statuut van de vluchtelingen van 28 juli 1951, goedgekeurd door de wet van 26 juni 1953, de schending van artikel 1 (2) van het Protocol op het statuut van de vluchtelingen van 31 januari 1967, goedgekeurd door de wet van 27 februari 1967 en de schending van artikel 52 en 48/4 *juncto* artikel 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich eveneens op de “*Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur: motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel*”.

3.4. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Nopens de status van vluchteling

3.5. Verzoeker diende op 10 april 2012 zijn asielaanvraag in. Het interview had vier maanden later plaats op 12 augustus 2012. Het kan de asielinstanties bezwaarlijk ten kwade worden geduid dat verzoeker meer dan negen maanden onderweg is geweest, zodat het asielonderzoek slechts 10 maanden na de feiten kon gestart worden. Er kan evenmin worden ingezien hoe de datum van consultatie van mensenrechtenrapporten en andere digitale informatiebronnen en archieven in het nadeel van verzoeker zou kunnen gespeeld hebben nu dit onderzoek in mei 2013 is gericht op de objectivering van de feiten die de kern uitmaken van verzoekers asielaanvraag. Voorts werd aan de journalisten zowel algemeen gevraagd naar commandant B. en werd specifiek de link gelegd met 2011, waarbij alle betrokken journalisten de commandant niet kenden. Verzoeker maakt dan ook niet aannemelijk dat de datum van het onderzoek een negatieve invloed kan hebben gehad op de vaststelling van de waarachtigheid van de aangebrachte feiten, noch concretiseert hij dit, zodat niet kan worden gesteld dat het zorgvuldigheids- of redelijkheidsbeginsel zouden geschonden zijn. Ten slotte merkt de Raad nog op dat er in de specifieke onderhavige procedure geen termijnen van orde zijn voorgeschreven wat betreft het behandelen van een asielaanvraag door de commissaris-generaal, noch door de Raad. Daarenboven kan verzoeker niet menen dat dit in zijn nadeel speelt nu ook hij over meer voorbereidingstijd beschikte om zijn aanvraag te adstrueren.

Verzoeker meent dat zijn verklaringen onzorgvuldig vertaald werden en dat “*Dit blijkt uit het gehele verslag van het interview. Nuances ontbreken, bepaalde zinnen kunnen simpelweg niet ‘kloppen’, etc*”. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekers bewering geen grond vindt in het gehoorverslag. Uit het gehoorverslag blijkt dat verzoeker naar aanleiding van het verhoor de gelegenheid kreeg bijkomende opmerkingen te maken, doch geen enkele opmerking heeft gemaakt met betrekking tot het verloop van

het gehoor, noch met betrekking tot de communicatie tussen de dossierbehandelaar, de tolk en zichzelf, intengendeel verzoeker verklaarde alle vragen begrepen te hebben en de tolk goed begrepen te hebben (gehoor p. 18). Waar verzoeker in deze enkel concreet verwijst naar "Supreme", verwijst de Raad naar de motieven in 3.9.1.. In het verzoekschrift licht verzoeker verder niet concreet toe dewelke van zijn verklaringen niet werden genoteerd zoals hij ze heeft afgelegd, noch omwille van welke concrete redenen of aan welke omstandigheden dit te wijten is. In tegendeel de feiten zoals weergegeven in de bestreden beslissing worden niet betwist en verzoeker herhaalt zelf dat de waarachtigheid van de aangebrachte feiten over de commandant de kern van de bestreden beslissing betreft.

Het staat verzoeker vrij te bewijzen dat wat de commissaris-generaal stelt dat hij verklaard heeft, op een andere manier werd gezegd. Het volstaat echter niet na het ontvangen van een negatieve beslissing eenvoudigweg te ontkennen dat de weergegeven verklaringen niet zouden overeenstemmen met hetgeen gezegd werd. De afgevaardigde ambtenaar van het Commissariaat-generaal heeft er geen persoonlijk belang bij dat de verklaringen van de asielzoeker onjuist zouden worden weergegeven. Tot bewijs van het tegendeel, bestaat het vermoeden dat wat in het gehoorverslag, zoals samengevat weergegeven in de bestreden beslissing, opgenomen werd, overeenstemt met wat verzoeker werkelijk heeft verklaard (RvS 26 juni 2002, nr. 108.470). Verzoeker bewijst *in casu* niet het tegendeel.

3.6. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). De commissaris-generaal heeft zich voor het nemen van de bestreden beslissing gesteund op alle gegevens van het administratieve dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Uit het administratieve dossier blijkt verder dat verzoeker werd gehoord en tijdens het interview de mogelijkheid kreeg zijn asielmotieven uiteen te zetten, zijn argumenten kracht bij te zetten, nieuwe en/of aanvullende stukken kon neerleggen en zich kon laten bijstaan door een advocaat of door een andere persoon van zijn keuze, dit alles in aanwezigheid van een tolk. Verzoeker kreeg bovendien de kans om in zijn vragenlijst ook nog zelf alle belangrijke feiten en toelichtingen te geven. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is tewerk gegaan, kan derhalve niet worden weerhouden.

3.7. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.8. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). Bovendien verplicht geen enkele bepaling of beginsel de met het onderzoek van de asielaanvraag belaste instanties om de vreemdeling bij te staan in zijn inspanningen om het statuut van vluchteling te bekomen en de lacunes in diens bewijsvoering zelf op te vullen (RvS 16 november 2006).

3.9. De commissaris-generaal beschikt in deze over een discretionaire bevoegdheid om te oordelen of verzoekers verklaringen voldoende zijn om zijn vervolging door de Taliban geloofwaardig en aannemelijk te maken. Hij houdt hierbij rekening met zowel de correcte, de foute, de vage als de ontwijkende antwoorden en houdt bij deze analyse rekening met het specifieke profiel van de asielzoeker. Verder benadrukt de Raad dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

3.9.1. Daar waar verzoeker nu zijn verklaringen wijzigt en stelt dat de veiligheidsfirma "Afghanistan Navin" heette en niet de *Supreme Group*, strookt dit geenszins met zijn verklaringen op het CGVS waar hij diverse keren uitdrukkelijk verklaarde dat de firma *Supreme* heette en dat zowel commandant B. ("*Die beveiliging van die konvooiën deed hij [commandant B.] dat voor een privé firma of voor het Afghaanse leger?*") "*Supreme dat is een buitenlandse firma. Het is een heel grote firma bekend in heel Afghanistan.*", gehoor p. 11) als zijn broer voor deze firma werkten ("*werkte uw broer rechtstreeks voor CB of voor supreme firma?*") "*Hij had wel documenten van supreme firma hij had een ID kaart van supreme.*" "*Wie betaalde zijn loon?*" "*Supreme*", gehoor p. 17).

Aldus zouden zowel de commandant als de broer officiële werknemers van de *Supreme Group* zijn geweest. Uit het administratief dossier (COI Case – AF2013-14w) blijkt echter dat de firma *Supreme Group* de naam van de commandant niet heeft teruggevonden na een intern onderzoek. Indien uit deze informatie kan blijken dat de *Supreme Group* verklaart "*we do not maintain information about the employees of our contractual partners and we are not always informed about the incidents of our contractors*", dan kan verzoeker hieruit niet afleiden dat de *Supreme Group* geen informatie bijhouden van eigen werknemers, noch dat zij niet geïnformeerd worden omtrent de gebeurtenissen. Immers het betreffen geen onderaannemers maar rechtstreekse werknemers en bovendien een hoog geplaatste commandant en zijn chauffeur, zodat niet aannemelijk is dat de *Supreme Group* niets kon terugvinden over hun lot en zeker niet indien bijkomende maatregelen werden getroffen voor de overbrenging met een VN vliegtuig.

3.9.2. Daarenboven blijkt uit het administratief dossier dat naast de firma zelf diverse informatieve pers- en NGO-bronnen werden geraadpleegd, waarbij nergens melding gemaakt werd van het incident in juni 2011 en de hierin betrokken commandant B. noch was dit bekend bij drie ter zake gespecialiseerde journalisten. Het *Afghanistan NGO Safety Office (ANSO)* beschreef twee gevallen in de periode van 1 tot 15 juni 2011 waaronder een omcirkeling van een huis van een lokale veiligheidsagent, waarbij zijn zoon een van de aanvallers gedood heeft en een poging tot ontvoering van een ANA member, en geen gevallen in de tweede helft van juni 2011, zodat verzoeker niet kan stellen dat "*Het Cedoca en bijgevolg het CGVS mochten er niet zonder meer van uitgaan dat het incident door het ANSO bericht zou worden. Het feit dat niet bericht werd omtrent het incident is te wijten aan het feit dat het ANSO berichtte omtrent NGO's, dat niet ieder incident afzonderlijk werd besproken, en niet aan het feit dat het incident niet zou hebben plaatsgevonden*". Aldus werd verzoekers asielrelaas niet opgenomen in deze bulletin, "*waarin uitvoerig verslag wordt gedaan van de incidenten die er die periode gebeurd zijn, geordend per provincie*", waar dit normaliter wel het geval zou moeten geweest zijn. Waar verzoeker nog stelt dat het bulletin van begin juli had moeten geconsulteerd worden, merkt verweerder op dat "*Cedoca wel degelijk ook het ANSO rapport van juli 2011 dat rapporteert over de tweede helft van juni 2011 heeft geconsulteerd (zie COI Case AF-2013-14w, p. 2, voetnoot 3)*". Het kwartaal-bulletin van juli 2011 verandert hier niets aan, noch de vermelding dat "*In juni 2013 gebeurden 1680 afzonderlijke aanvallen*". Wat de niet-geadstrueerde verwijzing naar de beweerdelijk door ANSO gebruikte informatie van INSO betreft, verklaart verweerder "*dat de vermelding van deze policy op de website van INSO recenter is dan de in dit dossier door het CGVS gebruikte informatie van ANSO. De twee rapporten van ANSO die in het antwoorddocument worden aangehaald dateren immers van juni-juli 2011 toen ANSO haar rapporten nog vrijelijk zonder beperkingen publiceerde*". Evenmin werd enige referentie teruggevonden in 59 geraadpleegde artikelen van *Pajhwok Afghan News* in de maand juni over de provincie Wardak, noch in de *Today's Afghan Headlines*, het *Afghan News Center* en *Factiva* ("*een betalende dienst van het bedrijf Dow Jones dat duizenden bronnen scant in 28 talen. Een van deze bronnen is de erg betrouwbare BBC Monitoring, die net zoals UNAMA, berichtgeving in de lokale taal vertaalt naar het Engels*").

Ten slotte werden ook drie lokale correspondenten gecontacteerd, die evenmin enige kennis hadden van het beweerde incident. Indien een van de gecontacteerde journalisten inderdaad vermeldde *“Ik hoor dit soort incidenten dagelijks (...) Nee, ik heb nog niet van hem gehoord. Ik zeg het, wij horen ongeveer 100 dergelijke zaken per jaar.”* dan kan tevens blijken dat een andere correspondent verklaarde *“Nee; ik ken deze commandant niet. Nochtans volgen wij het rond deze beveiligingsbedrijven nauw op. Wij zijn sterk geïnteresseerd in deze veiligheidsbedrijven. Supreme ken ik natuurlijk”*. Verzoekers verhaal komt aldus verzonnen voor gezien een dermate belangrijk regionaal incident als de ontvoering van een lokale veiligheidsagent en de brute moord door de Taliban, zelfs bij een gedeeltelijke betaling van losgeld, niet onopgemerkt kon voorbijgegaan zijn aan al deze gereputeerde journalistieke en NGO-bronnen. Dit is een bijzonder negatieve indicatie voor de waarachtigheid van verzoekers asielrelaas.

3.9.3. De Raad meent daarenboven dat indien de VN de lijken weghaalde en overbracht naar het mortuarium in Jalalabad (vragenlijst 3.5 en gehoor p. 15), dan is redelijk te veronderstellen dat dit feit minstens moet kunnen geadstrueerd worden middels een attest van de VN of door één van de drie gecontacteerde en ter zake gespecialiseerde journalisten, *quod non*. Evenmin is aannemelijk dat gezien de betrokkenheid van de Taliban en de VN, geen onderzoek zou zijn opgestart, te meer omdat *“ze werden op een afschuwelijke manier gemarteld, hun nagels waren uitgetrokken en haren waren uitgetrokken, en veel kogels, veel gaten in hun lichaam, en werden ook blijkbaar geëxecuteerd”* (gehoor p. 15) en omdat er vele hooggeplaatste mensen op de hoogte waren (*“onder andere H. J. Q., hoofd provinciale raad van nangarhar”* en *“de regering politie en zo”*, gehoor p. 15).

3.9.4. Ook al kan aangenomen worden dat de broer van verzoeker meer belang hechtte *“aan het hebben van een inkomen, het onderhouden van de familie en het uitoefenen van bevredigend werk, gezien dat vele mensen dreigbrieven kregen”* dan verklaart dit nog altijd niet waarom hij zijn voormalig en gelijkaardig werk niet hervatte, temeer *“mijn moeder praatte met hem om zijn werk te verlaten ik zei het is beter dat je stopt je kan hetzelfde werk doen als vroeger chauffeur tussen nangarhar en kabul”* (gehoor p. 14). Waar verzoeker nog melding maakt van *“Het CGVS stelt echter dat ‘omdat verzoeker niet onmiddellijk asiel aanvraagt, wordt de geloofwaardigheid van de aangehaalde vrees ondermijnt. Dit is een non-argument. De gevolgde weg door verzoeker, die niet wist hoe of wat is een heel normale weg.”*, neemt de Raad aan dat het hier een materiële vergissing betreft daar deze elementen vreemd zijn aan de bestreden beslissing.

3.10. Het volstaat verder niet te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 18 december 2004, nr. 138.480; RvS 18 december 2009 nr. 5146).

3.11. Het beoordelen van de authenticiteit en de bewijskracht van neergelegde documenten behoort tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, zonder dat de Raad de stukken van valsheid moet betichten. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 26 oktober 2004, nr. 136.692). Verder is een document slechts één element in het asielrelaas en hangt de bewijswaarde af van de asielzoekers verklaringen en andere objectieve criteria. Verzoeker gaat er aldus aan voorbij dat de louter neergelegde documenten op zichzelf niet vermogen de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Verzoeker dient niet louter documenten neer te leggen maar hij moet aannemelijk maken dat deze waarachtig en betrouwbaar zijn.

Uit de *“SRB Afghanistan – Corruptie en valse documenten”* blijkt bovendien dat corruptie in het hele land voorkomt. Indien het feit dat documenten worden voorgelegd uit een land met vele (ver)vals(t)e documenten in omloop, niet automatisch inhoudt dat de voorgelegde documenten vals zijn, dan dienen individuele neergelegde documenten met gepaste voorzichtigheid te worden beoordeeld, minstens dienen de oorsprong en de waarachtigheid van de stukken nauwkeurig te worden toegelicht.

Een krantenartikel in een originele krant (ter terechtzitting neergelegd) is een bewijs dat een artikel gepubliceerd is, maar geen bewijs van de erin vermelde feiten. Het is immers geen officieel document en bijgevolg niet voldoende om de geloofwaardigheid van een onwaarachtig bevonden asielrelaas te herstellen. Daarenboven is het een feit van algemene bekendheid dat kranten artikels of berichten op

aanvraag publiceren tegen betaling en hun bewijswaarde bijgevolg bijzonder relatief is, temeer uit de bij de antwoordnota gevoegde vertaling blijkt dat het niet om eigen verslaggeving gaat, maar dat het nieuws “via berichten” bekomen werd. Geenszins kan dit het bevelen van bijkomende onderzoeksmaatregelen rechtvaardigen. De Raad stelt immers vast dat, gelet op wat voorafgaat, de commissaris-generaal terecht tot de ongegrondheid van de asielaanvraag heeft besloten. Verzoeker maakt geenszins aannemelijk dat verder onderzoek noodzakelijk zou zijn, temeer nu hij niet aantoont dat de gegrondheid van zijn asielmotieven onvoldoende werd onderzocht, noch zelf ook maar enigszins elementen aanvoert waaruit kan blijken dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Wat de overige documenten betreft, voegt de Raad zich bij de terechte beoordeling van de commissaris-generaal.

3.12. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven en de beoordeling ervan door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het beklemtonen van de waarachtigheid ervan, het tegenspreken van de motieven en de conclusies van de bestreden beslissing, het geven van gefabriceerde *post-factum* verklaringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar laat na concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusies in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Verzoeker weerlegt dan ook geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind. Verzoekers vervolging is niet geloofwaardig zodat ook de aangevoerde schending van artikel 57/7ter niet gegrond is. Het attest van de VDAB d.d. 25 oktober 2013, hoe lovenswaardig ook, verandert hier niets aan.

3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

Nopens de subsidiaire bescherming

3.14. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Aangaande de hervestiging in Kabul, meent verzoeker dat verweerder een weinig genuanceerd standpunt inneemt. Verzoeker verwijst naar de *UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*, UNHCR, 6 Augustus 2013, HCR/EG/AFG/13/01 gevoegd bij het schrijven van 15 november 2013

3.15. Verzoeker gaat er in deze dan ook aan voorbij dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet net als bij de vluchtelingenstatus de bewijslast principieel op de vreemdeling rust. Aangezien verzoekers vervolging door de Taliban niet geloofwaardig is, kan hij zich niet steunen op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

3.16. In zover verzoeker zich beroept op artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, dient verzoeker elementen aan te voeren waaruit kan blijken dat er in zijn land sprake is van willekeurig geweld in volkenrechtelijke zin. Uit het document “*COI Focus Afghanistan – Veiligheidssituatie Kabul-stad*” van 5 september 2013 blijkt dat “*Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen in Kabul niet voor. Burgers vormen met andere woorden geen doelwit voor de opstandelingen in Kabul.*” Derhalve heerst in Kabul geen toestand van intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) Vreemdelingenwet en vormt Kabul een mogelijks hervestigingsalternatief, zoals door de commissaris-generaal terecht besloten en omstandig gemotiveerd. Het door verzoeker aangebrachte artikel “*Afghan conflict takes increasing toll on civilians in first half of 2013 - UN report*” (zie schrijven van 15 november 2013) heeft betrekking op geheel Afghanistan zodat hieruit geen conclusies naar Kabul toe kunnen getrokken worden.

3.17. Verzoekers vervolging door de Taliban is ongeloofwaardig zodat hij zich niet op de categorieën “personen die geassocieerd kunnen worden of bestempeld kunnen worden als personen die de overheid of de internationale gemeenschap steunen” en “personen die gezien worden als personen die de Talibaans-Islamistische principes, normen en waarden tegenwerken” kan beroepen. Indien verzoeker wel binnen de categorie “mannen en jongens van een leeftijd om te kunnen vechten” valt, dan blijkt tevens dat de commissaris-generaal wel degelijk verzoekers hervestigingsopties op zijn individuele merites heeft beoordeeld en er geenszins beweerd kan worden dat er geen rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke omstandigheden, de feitelijke toedracht van zijn asielrelaas, noch dat de beslissing niet op correcte juridische wijze werd gemotiveerd. Verzoeker is een gezonde jongeman, is zeven jaar naar school geweest, spreekt de twee landstalen en heeft notie van het Engels, heeft werkervaring en had alleszins de financiële middelen en het doorzettingsvermogen om naar Europa te komen. De laatste keer dat verzoeker zijn familie hoorde, was deze in Jalalabad (gehoor p. 7). Aldus kan niet worden gesteld dat verzoeker specifieke kwetsbaarheden heeft en staat voor hem een vestigingsoptie in Kabul open.

3.18. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

3.19. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

Het beroep ingesteld tegen de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 6 augustus 2013 is onontvankelijk.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien januari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK